

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 22 kwietnia 2020 roku powód M. B. domagał się od pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W., zapłaty kwoty 7.826,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 października 2019 roku do dnia zapłaty. Na dochodzoną kwotę składało się wynagrodzenie za najem samochodu zastępczego.

Pozwany pismem z dnia 30 czerwca 2020 roku złożył odpowiedź na pozew i domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania sądowego. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że wypłacił już na rzecz powoda kwotę w wysokości 6.196,98 zł uznając stawkę powoda w kwocie 209,10 zł brutto za pierwsze dwa dni najmu oraz dokonując weryfikacji za kolejne 42 dni zgodnie z przesłaną instrukcją do kwoty 135,30 brutto. Tym samym pozwany uznał cały okres najmu tj.44 dni.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lipca 2019 roku miała miejsce kolizja drogowa, na skutek której doszło do uszkodzenia pojazdu marki P. (...) o nr rejestracyjnym (...), rok produkcji 2008, stanowiącego własność poszkodowanego K. G.. Sprawca kolizji posiadał wykupione ubezpieczenie od OC w Towarzystwie pozwanego.

Dowód: bezsporne, nadto zeznania świadka K. G. – k. 57-58,

Samochód osobowy P. (...) K. G. miał m.in. uszkodzoną prawą tylną felgę, tylne drzwi oraz koło. (...) zostało odholowane na lawecie. W związku z powstałą szkodą w dniu 22 lipca 2019 roku poszkodowany K. G. najął samochód zastępczy – S. (...) - od (...) s.c. M., W. B. i w tym samym dniu zawarł z tą firmą umowę cesji wierzytelności, zgodnie z którą przełał na jego rzecz wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Koszt wynajmu tego pojazdu na jedną dobę wynosił zgodnie z umową 209,10 zł brutto. Pojazd ten był użytkowany przez K. G. od 22 lipca 2019 roku do dnia 5 września 2019 roku, łącznie 44 dni. Na tej podstawie została wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 30 września 2019 roku na kwotę 11.316,49 zł brutto, w której jako stawkę dobową policzono kwotę 257,19 zł brutto. Szkodę w firmie (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. powód zgłosił przez internet w dniu 23 lipca 2019 r. Pozwany w dniu 24 lipca 2019 roku przesłał na wskazany w zgłoszeniu szkody adres mailowy (...) propozycję wynajmu wraz z cennikiem stawek czynszu najmu, jednocześnie wskazując, iż wobec złożenia przez pozwanego propozycji najmu pojazdu zastępczego po określonych stawkach, najem w innym przedsiębiorstwie będzie refundowany do wysokości wskazanych w cenniku stawek. K. G. o tych propozycjach nie wiedziała i nikt się z nim w sprawie najmu pojazdu zastępczego nie kontaktował.

Dowód: umowa najmu pojazdu – k. 10; protokół odbioru pojazdu – k. 34; umowa cesji z dnia 22 lipca 2019 roku – k. 13; zeznania świadka K. G. – k.57- 58; zgłoszenie szkody – k. 39-41; informacje przekazane powodowi drogą e-mailową dnia 24 lipca 2019 roku – k.36,faktura VAT (...) – k.12

W dniu 28 października 2019 roku (...) Towarzystwo (...) S.A. podjęło decyzję o wypłacie K. G. kwoty 3.490,99 zł odszkodowania za uszkodzone auto. Przedmiotowa decyzja uwzględniła refundację kosztów wynajmu pojazdu zastępczego za 24 dni.

Dowód: decyzja z dnia 28 października 2019 roku – k. 44

Dnia 15 listopada 2019 roku (...) Towarzystwo (...) S.A. podjęło decyzję o wypłacie (...) s.c. M., W. B. kwoty 2 705,99 zł na poczet kosztów najmu pojazdu. Pozwany zaakceptował okres najmu auta zastępczego zgodnie z fakturą z dnia 15 września 2019 roku – 44 dni. Stawkę najmu za dwie pierwsze doby uznano zgodnie z fakturą 257,19 zł brutto. Następnie stawkę zweryfikowano zgodnie z przedłożoną w dniu 24 lipca 2019 roku Instrukcją Najmu Pojazdu Zastępczego dla segmentu D – 135,30 zł brutto zgodnie z segmentem pojazdu poszkodowanego dla najmu powyżej 7 dni.

Dowód: decyzja z dnia 15 listopada 2019 roku – k. 46-47; instrukcja najmu pojazdu – k.38

Stawka brutto najmu samochodu zastępczego klasą odpowiadającego klasą pojazdowi uszkodzonemu w wyniku kolizji z dnia 20 lipca 2019 roku należące do klasy (...) i „D+” zamykały się w granicach od 219 zł do 249 zł za dobę.

Dowód: opinia biegłego T. W. z dnia 19 grudnia 2020 roku i z dnia 16 marca 2021 roku – k. 64 – 70, 93-96

Umową przelewu wierzytelności z dnia 22 lipca 2019 roku K. G. przeniósł na spółkę cywilną (...) s.c. (...), M. B. z siedzibą w S. przysługująca mu wierzytelność przeciwko (...) Towarzystwo (...) S.A. z tytułu najmu auta zastępczego powstałych w związku ze zdarzeniem z dnia 20 lipca 2019 roku, w czasie którego uszkodzeniu uległ samochód P. (...) nr rej. (...). Cesja dotyczyła też roszczenia o zapłatę odsetek z tytułu opóźnienia. Umową przelewu z dnia 24 sierpnia 2020 roku spółka cywilna (...) s.c. (...), M. B. z siedzibą w S. przeniosła na M. B. wierzytelność nabytą od K. G., a opisaną wyżej. Strony przewidziały, że w przypadku odmowy przez ubezpieczyciela wypłaty odszkodowania, cesjonariuszowi przysługuje prawo przeniesienia z powrotem na cesjonariusza przedmiotowej wierzytelności.

Dowód: umowa cesji z dnia 13 lipca 2019 roku – k. 13; umowa przelewu wierzytelności z dnia 24 sierpnia 2020 roku – k. 113, 114; zeznania świadka K. G. – k. 57, 58; zeznania powoda M. B. – k. 105, 106

W ustaleniu powyższego stanu faktycznego Sąd oparł się na zgromadzonych w sprawie dokumentach powołanych powyżej oraz płycie cd złożonej do akt (k.26) których autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez strony procesu ani przez Sąd. Sąd uwzględnił też zeznania świadka K. G. i w części zeznania powoda M. B..

W zakresie wyliczenia kwoty odszkodowania za najem pojazdu złożone przez powoda dokumenty pozostają w sprzeczności z treścią pozwu. Z faktury z dnia 30 września 2019 roku wynika, że stawka dzienna za najem samochodu poszkodowanemu w tej sprawie wynosiła 257,19 zł, a nie 209,10 zł jak wskazuje w pozwie powód (k.3). Stawka 209,10 zł to stawka netto. Jednak zgodnie z umową z dnia 22 lipca 2019 roku poszkodowany K. G. zobowiązał się zapłacić tylko kwotę 209,10 zł brutto za samochód. Zatem faktura z dnia 30 września 2019 roku wskazuje kwotę wyższą, aniżeli umówiona przez poszkodowanego.

Ponadto, ustalając stan faktyczny przedmiotowej sprawy, Sąd oparł się także na zeznaniach świadka K. G., poszkodowanego w kolizji drogowej. Świadek zeznał, iż nie był informowany o stawkach najmu pojazdu zastępczego (k.58). Pozwany wskazuje, że przekazał ofertę najmu pojazdu zastępczego na adres mailowy podany w zgłoszeniu szkody dwa dni po tym jak poszkodowany już rozpoczął najem auta od powoda, jednakże spowodowane to było faktem, iż dopiero dzień po rozpoczęciu najmu od powoda szkoda została zgłoszona pozwanemu. Wcześniej pozwany nie mógł zaoferować poszkodowanemu pojazdu zastępczego, gdyż nie miał i nie mógł mieć pojęcia, że ten takiego potrzebuje.

Sąd uwzględnił w części zeznania powoda M. B., który przedstawił proces likwidacji szkody. W tym zakresie jego relacja nie była kwestionowana przez pozwanego i znajdowała potwierdzenie w złożonych dokumentach. Nie można natomiast uznać za prawdziwe twierdzeń powoda, że faktura za najem została wystawiona zgodnie z ustaleniami umowy najmu. Zastosowano bowiem wyższą stawkę za najem.

Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego również na opinii biegłego T. W. z dnia 19 grudnia 2020 roku (k.64-70) i z dnia 13 marca 2021 roku (k.93-96). Dowód z opinii biegłego musi być oceniany pod kątem:

- a) czy biegły dysponuje wiadomościami specjalnymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy,
- b) czy opinia biegłego jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy,

Opinia odpowiadała na pytanie postawione w postanowieniu Sądu w sposób wyczerpujący i precyzyjny. Biegły ustalił przede wszystkim, iż samochód K. G. marki P. (...) nr rej. (...) należy do klasy samochodów (...) lub „D+”. Na podstawie analizy rynku ustalił, że zarówno w 2019 roku jak i obecnie oferty najmu tego typu pojazdów z automatyczną skrzynią biegów stanowią zaledwie pojedyncze egzemplarze. Realna stawka dobowo brutto za najem pojazdu zastępczego klasą

odpowiadającą samochodowi P. (...) wyposażonego w automatyczną skrzynię biegów zawierała się w granicach 219,00 zł a 249,00 zł. W przedmiotowej sprawie stawka wynosiła 209,10 zł brutto. Nie można podzielić zarzutu pozwanego, że biegły powinien ustalać inne stawki dla samochodów zastępczych objętych umową cesji wierzytelności i inne stawki dla samochodów zastępczych, których koszty najmu płacą samo najemcy. Tego typu rozróżnienie należy uznać za sztuczne i zbędne. Biegły w opinii uzupełniającej z dnia 16 marca 2021 roku jednoznacznie stwierdził, że ustalił stawkę rynkową najmu pojazdu, a zatem stosowaną dla wszystkich podmiotów, a nie dla jednego podmiotu gospodarczego. Biegły wskazał też, że musiał wyszukać tylko oferty obejmujące obszar aglomeracji C., P., P., bez limitu przejechanych kilometrów, bez kaucji, pojazdów wyposażonych w automatyczną skrzynię biegu. Tymczasem takich ofert na rynku w 2019 roku było bardzo niewiele.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego celem wyceny stawek najmu pojazdów. W ocenie Sądu, przedmiotowa opinia zawiera wszystkie informacje niezbędne do ustalenia stawek obowiązujących na rynku w badanym okresie, jest wyczerpująca i przygotowana fachowo. Powołanie kolejnego biegłego jest zatem zbędne.

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialność pozwanego za szkodę wyrządzoną w pojeździe statuuje art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz, której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie zaś z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm. - dalej: "u.o.u.o.") w związku z art. 1 pkt 1 tej ustawy, odszkodowanie należne od zakładu ubezpieczeń odpowiadającego w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela zasadniczo jest tożsamy z zakresem odpowiedzialności cywilnoprawnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym wynikającym z przepisów kodeksu cywilnego określających zakres odpowiedzialności odszkodowawczej.

W myśl art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. § 2 komentowanego przepisu przewiduje także odpowiedzialność sprawcy za straty, które poszkodowany poniósł (*damnum emergens*), oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*). Naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (art. 363 § 1 i 2 k.c.).

Bezspornym jest, iż utrata możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z pojazdu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361 § 1 k.c. i rodzi obowiązek wypłaty odszkodowania, wówczas gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało poniesienia określonych kosztów. Niemożność korzystania z pojazdu mechanicznego jako składnika majątkowego niewątpliwie stanowi też źródło szkody o charakterze niemajątkowym, polegającej na dyskomforcie spowodowanym niedogodnościami posiadacza pojazdu wynikającymi z niemożliwości korzystania z tego składnika majątkowego.

Utrwaloną jest linia orzecznicza przewidująca, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie

pojazdu mechanicznego nie służącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, Lex 1011468).

Korzystanie z samochodu stało się przy obecnym stanie rozwoju stosunków społecznych i gospodarczych standardem cywilizacyjnym. Możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego ma umożliwić poszkodowanemu zachowanie takiego standardu życia codziennego, jak gdyby wypadek nie miał miejsca. Szkodą majątkową podlegającą naprawieniu są wydatki poniesione przez poszkodowanego w okresie naprawy pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego samochodu, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

W ocenie Sądu wydatki poniesione przez poszkodowanego w związku z wynajmowaniem pojazdu zastępczego w okresie, w którym nie mógł korzystać z własnego pojazdu stanowią szkodę pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą kolizją. Do czasu uzyskania odszkodowania poszkodowany zmuszony był korzystać z wynajmowanego pojazdu. Skoro bowiem przed wypadkiem poszkodowany korzystała ze swojego samochodu, brak jest podstaw do uznania, iż w czasie rozliczenia szkody miałyby korzystać z samochodu na koszt ubezpieczyciela. Stan ten nie doprowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanej, ponieważ pozwoli im jedynie na funkcjonowanie w zakresie, w jakim miało to miejsce przed wypadkiem. Wskazać przy tym należy, że nie ma podstaw do zmuszania poszkodowanego do jeżdżenia uszkodzonym samochodem. Nie był spornym okres najmu pojazdu zastępczego. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, poszkodowany za pomocą osoby trzeciej zgłosił szkodę 3 dni po zdarzeniu dnia 23 lipca 2019 roku. Jednak samochód wynajął dnia 22 lipca 2019 roku. Pozwany nie złożył żadnego dowodu na potwierdzenie kiedy dokonał drugiego przelewu na kwotę 2 705,99 zł wynikającą z decyzji wydanej w dniu 15 listopada 2019 roku. Powód w pozwie wskazał jedynie, że otrzymał kwotę 3 490,99 zł wynikającą z decyzji wydanej w dniu 28 października 2019 roku. Sąd uznał, że przelew kwoty 2.705,99 zł nastąpił 15 listopada 2019 roku, skoro powód nie kwestionował takiego faktu (art. 230 k.p.c.).

Zgodnie z art. 509§1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść swoją wierzytelność na rzecz osoby trzeciej.

W niniejszej sprawie K. G. przeniósł na rzecz (...) s.c. M., W. B. swoją wierzytelność w stosunku do zakładu ubezpieczeń z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego umową z dnia 22 lipca 2019 roku. Następnie Spółka ta podpisała dnia 24 sierpnia 2020 roku umowę cesji tej wierzytelności na rzecz M. B.. Legitymacja czynna powoda została wykazana.

W decyzji wydanej 15 listopada 2019 roku pozwany przyznał, że akceptuje okres najmu zgodnie z fakturą z dnia 15 września 2019 roku – 44 dni. W tej sytuacji uznać należy, że za cały okres od dnia 22 lipca 2019 roku do dnia 5 września 2019 roku należy się zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego i co do tego sporu między stronami nie ma.

Pozwany podnosił także, że koszty najmu samochodu zastępczego są zawyżone, bowiem pozwana proponowała powodowi wynajęcie samochodu w salonie partnerskim za stawkę niższą. Należy pamiętać, że tak samo, jak poszkodowanemu przysługiwał wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzył on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu, mógł on wybrać podmiot, oferujący wypożyczanie aut zastępczych. Poszkodowany, zainteresowany jak najszybszym i skutecznym znalezieniem pojazdu zastępczego, nie ma obowiązku wyszukiwania innych ofert i porównywania ich wyłącznie pod kątem cenowym. Priorytetem jest bowiem komfort poszkodowanego.

Ponadto podkreśla się w orzecznictwie, że poszkodowany nie ma obowiązku zawarcia umowy najmu z podanym przez ubezpieczyciela podmiotem. Poszkodowany ma prawo wynająć samochód tam gdzie jest to dla niego najdogodniejsze – pod warunkiem jednak, że ogólny koszt tego najmu nie będzie rażąco odbiegał od stawek rynkowych stosowanych przez podmioty konkurencyjne. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 roku (I CKN 1466/99, opubl. OSNC 2003, nr 5, poz. 64) stwierdzono, że co do zasady nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu - nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej. Także więc w zakresie wynajmu pojazdu zastępczego, poszkodowany nie miał obowiązku poszukiwać podmiotu, oferującego najniższe stawki. Wystarczy, gdy stawki te nie będą rażąco odbiegać od średnich stawek na rynku lokalnym (tak również między innymi Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 listopada 2013 roku w

sprawie XXIII Ga 1274/13, Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03, OSNC 2004 roku, nr 4, poz.51, Sąd Okręgowy w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 lipca 2014 roku w sprawie XII Ga 171/14).

Poszkodowany K. G. skorzystał z oferty najmu samochodu zastępczego firmy, która zajmuje się wypożyczaniem aut, naprawą samochodów i załatwiła wszystkie formalności związane z ubezpieczycielami.

Określając stawkę dzienną za najem pojazdu zastępczego Sąd uznał, że poszkodowany, a w jego miejsce na skutek cesji powód, mogą się domagać zwrotu kosztów najmu, samochodu odpowiadającego klasie pojazdu, który uległ wypadkowi. Ponieważ K. G. używał samochodu P. (...) z automatyczną skrzynią biegów należącego do klasy (...) pojazdów należy mu się zwrot stawki dziennej w wysokości 209,10 zł brutto, bowiem na taką stawkę najmu umówił się w umowie z dnia 22 lipca 2019 roku. Sąd uznał bowiem, iż należy obliczyć średnią stawkę dla pojazdów klasy (...) z automatyczną skrzynią biegów, których jak wskazał w opinii biegły T. W. było bardzo mało na rynku. Biegły określił stawki w przedziale od 219 zł za dobę do 249 zł za dobę brutto, a zatem średnia stawka to 226,50 zł brutto za dobę. Poszkodowany miał prawo sam zdecydować, z usług której firmy przy najmie pojazdu zastępczego skorzysta.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że powodowi należy się zwrot kosztów najmu samochodu zastępczego w wysokości 9 200,40 zł (44 dni x 209,10 zł brutto). Pozwany w dniu 28 października 2019 roku zapłacił powodowi 3.490,99 zł a dnia 15 listopada 2019 roku jeszcze 2 705,99 zł. Razem zapłacił już 6.196,98 zł. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.003,42 zł (9.200,40 zł – 6.196,98 zł). W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił. Wskazać należy, iż nie ma możliwości uwzględnienie podanej na fakturze stawki 257,19 zł wskazanej na fakturze z dnia 30 września 2019 roku. Powód dochodzi roszczeń na podstawie umowy cesji zawartej z K. G.. Nie może żądać więcej praw aniżeli mógłby domagać się K. G.. Tymczasem poszkodowany zobowiązał się zapłacić za najem samochodu stawkę 209,10 zł brutto dziennie, a nie 257,19 zł. Tą ostatnią stawkę samowolnie ustalił powód, który jednak na podstawie umowy z dnia 22 lipca 2019 roku nie mógł się jej domagać od poszkodowanego. Dlatego też nawet co do dwóch pierwszych dni korzystania z samochodu najętego mimo uznania przez pozwanego stawki 257,19 zł (k.46v) Sąd uwzględnił jedynie stawkę 209,10 zł, gdyż powód nie jest uprawniony na mocy cesji wierzytelności do dochodzenia wyższej stawki.

Powód ponadto domagał się zasądzenia na jego rzecz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15 października 2019 roku. Z akt szkody wynika, że powód przesłał fakturę z żądaniem zapłaty pozwanemu dopiero dnia 11 października 2019 roku. Zatem liczenie odsetek jest możliwe dopiero po 10 listopada 2019 roku. Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2019.2214 tekst jednolity) w art. 14 ust. 1 stanowi, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Skoro zatem szkoda w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego została zgłoszona dnia 11 października 2019 roku, pozwany popadł w opóźnienie z dniem 11 listopada 2019 roku. Zgodnie z treścią art. 481 § 1, § 2 i § 2¹ k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5.5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). W przedmiotowej sprawie powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody w samochodzie, a nie szkody w postaci kosztów najmu pojazdu. Sąd uwzględnił żądanie powoda w tym zakresie odnośnie przyznaje mu odsetek ustawowych, ale dopiero od dnia 11 listopada 2019 roku. Sąd zasądził od kwoty 3.003,42 zł odsetki za okres od dnia 11 listopada 2019 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie roszczenia o zasądzenie odsetek ustawowych Sąd oddalił.

Z uwagi na powyższe, o kosztach Sąd orzekł w wyroku kończącym postępowanie w sprawie, na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał sprawę w 38% (z dochodzonego roszczenia 7.825,50 zł zasądzono 3.003,42 zł), a pozwany w

62 %. Na koszty składają się: opłata od pozwu w kwocie 500 zł, wynagrodzenie pełnomocników ustalone na mocy § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 poz. 1804) i §2pkt4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 poz. 1800) – 1.800 zł x 2, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złx2, opinia biegłego T. W. – 999,14 zł (k.75) i 330,12 zł (k.99). Powód w niniejszej sprawie poniósł koszty w wysokości 3.316,14 zł, zaś pozwany w kwocie 1.817 zł. Pozwany (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. zobowiązany jest więc zwrócić powodowi M. B. kwotę 1.385,58 zł (3.646,26zł x 38%). Powód natomiast powinien zwrócić pozwanemu kwotę 1.126,54 zł (1.817 zł x 62%), o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku. O odsetkach od kosztów orzeczono na podstawie art. 98§1¹ k.p.c.

/-/ sędzia Piotr Chrzanowski

ZARZĄDZENIE

1. Proszę notować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę przesłać:
– r.pr. A. K.,
3. Akta proszę przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

T., dnia 24 maja 2021 roku

/-/ sędzia Piotr Chrzanowski